

Маніфест проти війни

Активісти громадських рухів, робітники, науковці, культурні діячі всіх країн!

Відбулася жахлива подія: війна вже вселилася у наше повсякденне життя у Європі. Наразі великі міста України стають полем битв. Снаряди розривають мирних жителів на шматки або ж вони гинуть під уламками своїх будинків. Ті, хто якимось чином пережив жахливі напади у підвалах чи метро, змушені втекти від голоду, холоду, відсутності води та від темряви. Варварство вертається.

Вже понад 20 років це пекло назріває і поширюється: спочатку у Чечні та Югославії, потім у Афганістані, Іраку і донині в Ємені, Сирії та інших регіонах Близького Сходу. Тепер це пекло досягло Європи, і прийняло катастрофічні масштаби агресивної війни Росії проти України. Великі багатомільйонні мегаполіси, в яких мешкали мільйони людей, стали найважливішою зоною бойових дій двох армій.

Жорстокість військових конфліктів має багато причин. Це виражено зростаючим суперництвом між великими імперіалістичними державами, що відображається на світовій економічній глобалізації останні десятиліття. Капіталістична світова система ще раз показала своє обличчя байдужого Януса. З одного боку, він покладався на вигідний мир у всьому світі, використовуючи глобалізовані ланцюжки товарів та інформаційні системи, щоб перекваліфікувати та знизити експлуатацію робітничого класу, а також поширити все це на найвіддаленіші куточки планети. З іншого боку, він розв'язав все жорстокішу боротьбу за зони геостратегічного впливу.

Типовим прикладом цього є Китай, який об'єднав свій континентальний проект «Neue Seidenstraße» (Новий шовковий шлях) з територіальними претензіями до Тайваню та Південно-Китайського моря. США також підключилися до цього. Щоб економічно забезпечити свій світовий контроль однієї держави над іншою,

Вашингтон перетворив свого східноазіатського колегу на розширений верстат свого виробничого потенціалу. Вашингтон саботував китайський проект «Neue Seidenstraße» (Новий шовковий шлях) на всіх рівнях і зробив усе можливе, щоб підірвати мирні економічні відносини між Китаєм, Росією та Європою. Паралельно адміністрація США розгорнула свою систему військових союзів, НАТО проти Російської Федерації, щоб запобігти інтеграції наступника, що впала у період Радянській імперії, у розширену Європу зі стабільним мирним порядком та взаємними гарантіями безпеки. Зрив роботи «Північного потоку — 2» показує, що економічний тиск так само важливий, як і у позиціонуванні проти Китаю. Те, чого США досягли проти Росії, виявилось бумерангом у разі Китаю, і сприяє перетворенню Китаю на конкуруючу світову державу. Як третій фактор варварства, зрештою, вступив у гру ісламістський фундаменталізм, глибоко регресивний варіант антиімперіалізму, який прагне патріархальної держави уряду. Ці події стали небезпечними для людства, тому що всі залучені сторони конфлікту змогли використати воєнізовані ресурси, в яких технологічні спалахи капіталістичного розвитку об'єднуються у велику нищівну силу систем звичайної зброї.

Тільки на цьому тлі можна зрозуміти розв'язану 24 лютого агресивну війну Росії проти України. З наступних контекстів, ми можемо бачити передісторію. Коли Радянська імперія впала, США отримали згоду Росії на включення об'єднаної Німеччини в НАТО в обмін на обіцянку не розширювати НАТО далі за Східну Європу. На той час шанси на демократизацію та відкриття Росії щодо Європи були непоганими. Проте, за кілька років ця можливість була втрачена. З 1997 р. почалося підсвідоме і, нарешті, відкрито розширення НАТО на схід і, звичайно, до країн Євросоюзу. Цей виняток був сприйнятий російською владною верхівкою та більшістю населення, як приниження. Були також протилежні тенденції до розуміння, особливо у Франції та Німеччині; однак вони були анульовані новим особливим союзом між США та державами Східної Європи. Ця зарозумілість створила у Росії зовнішні умови реалізації імперіалістичної стратегії перегляду, яка пропагувалася частиною правлячої еліти після розпаду Радянського Союзу і досягла кульмінації в епоху Путіна. Попереджувальні сигнали, які говорять про це, а саме — війна 2008 року в Грузії та анексія Криму у 2014 році — також не було взято до уваги. Натомість, в Україні просувалося створення інфраструктури НАТО,

хоча з 2014 року в країні вже йшла громадянська війна з непрямою участю Росії. Потім спільні маневри українських збройних сил із НАТО у вересні 2021 року ознаменували перетин червоної лінії. Прямий поступ НАТО на 1200 км до західного кордону Росії був нестерпним для російської владної та військової еліти, і вона вирішила розпочати війну проти України з приводу її офіційного вступу до НАТО.

Ці міркування стосуються виправдувальної апологетики. Агресивну війну проти України не можна узаконити нічим. Варто лише уточнити, що цій катастрофічній агресивній війні передували імперіалістичні акти агресії, у тому числі й із боку Заходу, які спровокували геостратегічну логіку, загальну для всіх імперіалістичних правлячих еліт у путінській Росії. Уявіть собі, якби Російська Федерація підписала військовий договір із Кубою та Мексикою, і будувала б проти них військову інфраструктуру в Карибському морі та неподалік південного кордону США!

З цього порівняння стає зрозуміло, що ми можемо бути учасниками цієї катастрофічної гри імперіалістичних держав. Ми рішуче засуджуємо російську агресію. Але ми також рішуче не погоджуємося з правлячими елітами Заходу. Замість того, щоб визнати провал своїх цілей, вони накручують обстановку ескалації і готуються до повномасштабної економічної війни, а також до широкомасштабних дій з наданням військової допомоги та постачанням зброї.

Ми усвідомлюємо, що з цієї позиції проти всіх прямих і непрямих сторін, а також учасників війни в Україні, ми нині представляємо лише меншість. Але ми не повинні віддавати нашу ідентичність, нашу орієнтацію на соціальну та визвольну боротьбу за рівність та самовизначення, на логіку імперіалістичної війни та цинізм розпалювачів війни з усіх боків. Ми несемо спільну відповідальність за те, щоб військова бійня, вбивства мирних жителів, бомбардування, голод та масове переміщення населення України зупинилися негайно, а руйнація соціальної інфраструктури припинилася. Ми не повинні допустити, щоб НАТО та Захід дозволили Україні захищатися до останнього українця, а російський Генеральний штаб прийняв смерть десятків тисяч солдатів – переважно призовників. Але ми також не хочемо, щоб потім наші діти та онуки запитували, чому ми нічого не

зробили, щоб зупинити переростання українського конфлікту у велику європейську війну, чи навіть у ядерний Армагеддон. Ця небезпека неухильно зростала через масивну військову підтримку з боку США та НАТО та великі економічні санкції. Ми не пасивні глядачі. Якщо гвинт ескалації закрутити ще далі, ми можемо зіткнутися із жахами війни найближчими тижнями, як і зараз мирне населення України.

Ми вимагаємо:

- (1) Негайне припинення вогню та виведення всіх бойових сил з усіх міських населених пунктів
- (2) Виведення російських військ з України. Роззброєння та розпуск усіх воєнізованих формувань на території України
- (3) Негайне припинення продажу та постачання зброї та таємна участь НАТО у війні
- (4) Негайне скасування санкцій та закінчення економічної війни
- (5) Початок мирних переговорів між Росією та Україною під контролем ОБСЄ. Забезпечення постійного нейтралітету України та демонтажу інфраструктури НАТО в Україні, в обмін на повні та міжнародні гарантії безпеки Росії.
- (6) Створення України як незалежної держави-міста між НАТО/ЄС та Росією під егідою ОБСЄ. Двосторонні відновлювальні та економічні угоди України з ЄС та Пострадянським митним союзом.

Ми чудово розуміємо, що ці вимоги висітимуть у повітрі до тих пір, доки соціальні рухи, робітничий клас та критична інтелігенція не впровадять скоординовані зусилля на міжнародному рівні.

Тому настав час для мобілізації широкого антивоєнного опору, який буде всебічно і транснаціонально інтегрований на соціальну боротьбу. Цей випадок не варто виключати, про що свідчить опір війні у В'єтнамі, який переріс у глобальне соціальне повстання кінця 1960-х років.

Тому, як перші кроки з мобілізації опору, ми пропонуємо:

- (1) Припинення всіх поставок зброї в Україну та до зон бойових дій у світі шляхом бойкоту.
- (2) Заклик до відмови від військової служби у всіх арміях, які прямо чи опосередковано беруть участь у цій війні в Україні: невиконання наказів про заклик, відмова від командування, дезертирство з бойових сил та підрозділів поповнення Росії, України та НАТО. Створення широкого руху солідарності для відмовників від військової служби
- (3) Участь в операціях з надання допомоги всім біженцям з України та інших зон, військових та громадянських війн без винятку
- (4) Настав час виступити з позицією проти дезорієнтації руху за мир та протест. Масові демонстрації у всьому світі та інтереси робітничого класу спрямовані проти всіх імперіалістичних держав, і не повинні приймати чийсь сторону в односторонньому порядку. Їхньою метою було і залишається подолання експлуатації, патріархального гноблення, расизму, націоналізму, руйнування природи та забезпечення дотримання індивідуальних та соціальних прав людини. Тепер додалася боротьба з мародерством та нещадним вандалізмом.

Настав час, щоб усі країни, які виступають проти війни, об'єдналися, доки не стало надто пізно. Небезпека застосування ядерної зброї є реальною. Ми повинні зробити все, щоб запобігти цьому. Ми у відповіді перед нашими дітьми та онуками!

14.3.2022

Ті, хто нижче підписалися:

Цезаре Бермані, історик, Орта Зан Гіуліо

Серхіо Бологна, Історик та консультант з логістики, Мілан

Хельмут Дітріх, Дослідницька асоціація польотів та міграції eV., Берлін

Рюдігер Хахтман, Історик, Берлін

Йон Холлавай, Політолог, Автономний університет Пуебли

Ерік Меркс, Профспілковий працівник на пенсії, Гамбург

Карл Хайц Рот, Історик та лікар, Бремен

Бернд Шрадер, Соціолог, Ганновер

Ханс Шульц, Лікар, Гамбург-Харбург